

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Jakuba Camrdy, Ph.D. v právní věci žalobce **COMTECH, spol. s r. o.**, se sídlem Lorencova 3791, Zlín, IČO: 00351407, zastoupeného Mgr. Liborem Štajerem, advokátem, se sídlem Hellichova 458/1, Praha 1, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2009, č. j. 6 Ca 332/2007 – 129,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“), kterým tento soud zrušil rozhodnutí stěžovatele ze dne 7. 2. 2007 vyhotovená dne 31. 10. 2007 a vypravená 6. 11. 2007, č. j. sot/9008/07, sot/9009/07, sot/9010/07, sot/9011/07, sot/9012/07, sot/9013/07, sot/9014/07 a věci mu vrátil k dalšímu řízení. Těmito rozhodnutími stěžovatel žalobci jakožto zpracovateli reklamy na přípravek PROSTENAL uložil pokuty za porušení § 5d písm. d) zákona č. 40/1995 Sb., o regulaci reklamy (dále jen „zákon o regulaci reklamy“), neboť došlo k uvedení spotřebitele v omyl tím, že potravě, resp. doplňku potravy byla přisouzena schopnost předcházet a léčit problémy s prostatickými potížemi.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítá nesprávné právní posouzení dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) a nepřezkoumatelnost rozsudku spočívající v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Stěžovatel brojí proti závěru městského soudu o tom, že v případě uložení výše uvedených pokut žalobci nebyla dodržena roční prekluzivní lhůta k uložení pokuty dle § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy. Stěžovatel v této souvislosti namítá, že předmětná správní řízení byla zahájena v době účinnosti

novely zákona o regulaci reklamy provedené zákonem č. 25/2006 Sb. Podle tohoto zákona, resp. podle jeho přechodných ustanovení se reklama vytvořená nebo šířená na základě smluv uzavřených přede dnem účinnosti tohoto zákona posuzuje po dobu tří let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona podle dosavadní právní úpravy. Vzhledem k tomu, že předmětné reklamní spoty byly zpracovány a vytvořeny na základě smlouvy uzavřené mezi zadavatelem reklamy a jejím zpracovatelem v roce 2005, byly předmětné reklamní spoty posuzovány podle právní úpravy platné do 25. 1. 2006. Novela se však dotkla i procesních otázek, když např. ustanovení § 8 odst. 5 zákona, na něž napadené soudní rozhodnutí odkazuje, po novele zákona o regulaci reklamy již neplatilo. Stěžovatel si je vědom zákazu retroaktivity a časové působnosti zákonů, která je určena pravidlem, podle kterého se trestnost činu posuzuje a trest ukládá podle zákona účinného v době, kdy byl čin spáchán, a které se vztahuje i na správní delikty. Stěžovatel si je taktéž vědom toho, že řízení o správním deliktu se provádí podle zákona účinného v době řízení, nikoli v době činu. Stěžovatel tedy v souladu se zákonem o regulaci reklamy účinným v době řízení uložil pokutu za správní delikt, aniž by došlo k prekluzi subjektivní jednorocní lhůty, neboť podle ustanovení § 8b odst. 3 zákona o regulaci reklamy v tehdy platném znění zaniká odpovědnost právnické osoby za správní delikt tehdy, jestliže správní orgán o něm nezhájil řízení do jednoho roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do tří let ode dne, kdy byl spáchán. Tyto podmínky zániku odpovědnosti právnické osoby porušeny nebyly.

Stěžovatel má tedy s ohledem na výše uvedené za to, že rozhodnutí městského soudu je nezákonné a nepřezkoumatelné, byť odkazuje na právní názor Nejvyššího správního soudu, neboť se opírá o neplatné zákonné ustanovení a tím i o nesprávné posouzení otázky za současné existence nedostatku důvodů rozhodnutí. Navrhuje napadený rozsudek zrušit a věc vrátit k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti vyjádřil dne 30. 9. 2009. Poukazuje na skutečnost, že stěžovatel uložil sankci (pokutu) dle zákona o regulaci reklamy ve znění účinném do 25. 1. 2006, avšak současně argumentuje nutností aplikace prodloužené prekluzivní lhůty dle § 8b odst. 3 zákona o regulaci reklamy, tentokrát ve znění od 26. 1. 2006. Stěžovatel si tak libovolně vybírá znění zákona, která jsou pro něj výhodnější. Uvedené naznačuje, že by tímto mohlo dojít k zneužití postavení správního orgánu.

Žalobce považuje za nutné upozornit na přechodná ustanovení zákona č. 25/2006 Sb. (ve znění do 31. 8. 2007), kterým právě došlo ke změně zákona o regulaci reklamy, a to konkrétně bodem III., odst. 3, podle kterého: „Reklama vytvořená nebo šířená na základě smluv uzavřených přede dnem účinnosti tohoto zákona se posuzuje po dobu 3 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona podle dosavadní právní úpravy.“ Toto ustanovení tak podporuje správnost rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 7 As 73/2008 - 122 ze dne 30. 4. 2009, který při posouzení předmětné reklamy rozhodl, že je nutné použít znění „dosavadního“ zákona, tj. zákona před 25. 1. 2006.

Žalobce dále poukazuje na skutečnost, že stěžovatel v této věci znovu rozhodl, vydal opět celkem 7 nových rozhodnutí. Tímto postupem podle názoru dalšího účastníka potvrdil důvodnost rozhodnutí městského soudu. Žalobce navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud předtím, než přistoupil k projednání kasační stížnosti, zkoumal její přípustnost. Kasační stížnost je podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná proti rozhodnutí, „jímž soud rozhodl poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu“. Smyslem § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. je zamezit opakovanému přezkumu Nejvyšším správním soudem ve věcech, ve kterých již jednou svůj právní názor, závazný pro krajský soud, vyslovil, a to v situaci, kdy se krajský soud tímto závazným právním názorem řídil (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2005, č. j. 7 Azs 338/2004 - 106).

K aplikaci výše uvedeného ustanovení se vyslovil i Ústavní soud, který ve svém nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, poukázal na to, že „ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního zajišťuje, aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil“. Účelem citovaného ustanovení je nepochybně to, aby se Nejvyšší správní soud znovu nemusel zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor na výklad hmotného práva závazný pro nižší soud vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.

Dle rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Afs 59/2007 - 56 ze dne 8. 7. 2008 „Nejvyšší správní soud je v řízení o opětovné kasační stížnosti vázán závazným právním názorem, který sám v téže věci vyslovil v předchozím zrušujícím rozsudku, neboť i přípustnost samotné opětovné kasační stížnosti je omezena na důvody, které Nejvyšší správní soud v téže věci dosud nevyřešil [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].

Tato vázanost právním názorem je prolomena v případě změny skutkových zjištění či právních poměrů nebo dojde-li k podstatné změně judikatury, a to na úrovni, kterou by byl krajský soud i každý senát Nejvyššího správního soudu povinen respektovat v novém rozhodnutí. Takový případ nastane např. tehdy, uváží-li v mezidobí mezi prvním zrušujícím rozsudkem Nejvyššího správního soudu a jeho rozhodováním v téže věci o opětovné kasační stížnosti o rozhodné právní otázce jinak Ústavní soud, Evropský soud pro lidská práva, Evropský soudní dvůr, ale i rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v řízení podle § 17 s. ř. s. nebo plénium či kolegium ve stanovisku přijatém podle § 19 s. ř. s.“

V projednávané věci městský soud napadený rozsudek vydal znovu poté, co jeho předchozí rozhodnutí ze dne 17. 4. 2008, č. j. 6 Ca 332/2007 - 82, Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30. 4. 2009, č. j. 5 As 73/2008 - 117 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. Nejvyšší správní soud ve zrušovacím rozhodnutí konstatoval, že v předmětných správních řízeních uplynula jednoletá subjektivní prekluzivní lhůta stanovená v § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy ve znění do 25. 1. 2006, k němuž městský soud v prvně vydaném rozsudku nepřihlédl. V nyní napadeném rozsudku městský soud závazný právní názor převzal a rozhodnutí stěžovatele pro nezákonnost z důvodu uplynutí prekluzivní lhůty zrušil.

Stěžovatel v opakovaně podané kasační stížnosti namítá, že § 8 odst. 5 zákona o regulaci reklamy, jehož porušení je stěžovateli vytýkáno, v době předmětných správních řízení již neplatilo. Má za to, že v souladu se zákonem o regulaci reklamy účinným v době řízení uložil pokutu za správní delikt, aniž by došlo k prekluzi subjektivní jednoroční lhůty, neboť podle ustanovení § 8b odst. 3 zákona o regulaci reklamy v tehdy platném znění zaniká odpovědnost právnické osoby za správní delikt tehdy, jestliže správní orgán o něm nezahájil řízení do jednoho roku ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do tří let ode dne, kdy byl spáchán. Tyto podmínky zániku odpovědnosti právnické osoby porušeny nebyly.

Z výše uvedeného je patrné, že stěžovatel nenamítá, že by městský soud nerespektoval závazný právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený ve zrušujícím rozsudku, nýbrž naopak brojí proti němu. Právě na tyto případy dopadá citované ustanovení § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., jehož účelem je, aby Nejvyšší správní soud nemusel znovu opakovat své závěry, které již jednou vyslovil a jimiž se městský soud řídil.

S odkazem na shora uvedené důvody je proto kasační stížnost podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. nepřípustná. Proto ji Nejvyšší správní soud podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. odmítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba (zde kasační stížnost) odmítnuta.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 28. července 2010

JUDr. Ludmila
Valentová
předsedkyně senátu